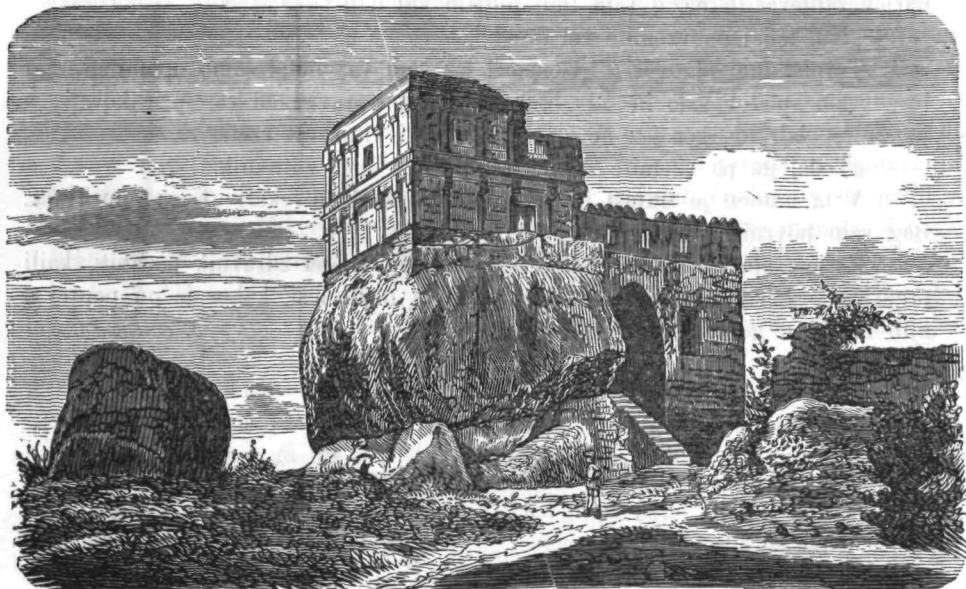

Razvaline.

Veličastno stoji na orjaškej skali sivo zidovje — nekdam slaven grad slavnih pradedov. Na tako visokem in trdno sezidanem gradu, na osamljenej strmej skali, na katero ne bi prišla niti skokonoga divja koza, postavili so si pradedje svoje bivališče, da so se zavarovali proti krutim sovražnikom in divjim zverinam. Stoletja in stoletja stoji trdno zidovje, a še ga ni omajal zob časa. In njega stanovalci? Ni jih več! Davno vže je krije črna prst na neznanem kraji in ni ga več sledú o njih. Samó zgodovina, hvaležna dojenka slavnih mož, ohranila nam je spomin o imenitnih osobah, ki so se odlikovale na umétalnem in bojnem polji. Človek izgine v jednom stoletji s pozorišča tega mnogovrstnega življenja, človek je kakor kaplja na veji, kakor list na drevesu; je in ga ní. To zidovje pa, ta brezčutni kamen trpi stoletja in stoletja in še ga ne mine. Pač je zgubil ponosni grad svoj

blésk in lišp, prostorne dvorane so osamljene, óno pèstro (pisano) življenje je minolo, a zid je ostal, da si ga je oglódal zob časa in mu dal rujavo lice. Srobrot se ovija ob rujavem zidu in lišaj in razne glivice mu delajo družéino. Kje so časi, ko se je mogočni ljud košatil v svili in zlátu po sijajnih dvoranah? Kje so dnovi, ko so krogle švigale okolo ponosne trdnjave in ko se je širno morje v ozidji rudečilo od sovražne krvi? To vse je palo v naročje proteklosti, samó morje je ostalo na svojem mestu in še vedno valí peneče se valove ob skalnate čeri. Kaj vse je vže izumil človeški um s svojo prebrisanostjo, kaka zidovja je postavil na nedosežne kraje, a vender je človek sam moral umreti, toda trud in delo njegovega uma je ostalo. A tudi to delo je izgubilo svojo prvotno obliko, ostali so samó ostanki — razvaline. Vse na svetu je minljivo, samó to, kar si človek pridobi za óni svet, ostane, in dobra dela so, katera ponese človek s seboj v večnost; vse drugo pa pregloje s časom silni črv časa.